

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 26 stycznia 2006 r.*

W sprawie T-364/03

Medici Grimm KG, z siedzibą w Rodgau Hainhausen (Niemcy), reprezentowana przez R. MacLeana, solicitor, oraz adwokata E. Gybelsa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez N. Khana oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot skargę złożoną na podstawie art. 235 WE w związku z art. 288 akapit drugi WE o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą wskutek braku mocy wstecznej rozporządzenia Rady (WE) nr 2380/98 z dnia 3 listopada 1998 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1567/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 296, str. 1), którego częściowa nieważność została stwierdzona przez Sąd w wyroku z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie T-7/99 Medici Grimm przeciwko Radzie (Rec. str. II-2671),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,
sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 września 2005 r.

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2331/96 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 317, str. 1) i rozporządzeniem Rady

(WE) nr 905/98 z 27 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 128, str. 18) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) tworzy wspólnotowe ramy prawne mające w chwili wystąpienia okoliczności leżących u podstaw niniejszej sprawy — to jest w dniu 6 listopada 1998 r., kiedy to weszło w życie rozporządzenie Rady (WE) nr 2380/98 z dnia 3 listopada 1998 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1567/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 296, str. 1) — zastosowanie do zagadnień dumpingu.

- 2 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego [swobodnego] obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę”.

- 3 Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ma następujące brzmienie:

„Potrzeba trwałego stosowania środków może zostać poddana rewizji, jeżeli jest to zagwarantowane z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo, pod warunkiem że upłynął odpowiedni termin co najmniej jednego roku od czasu nałożenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek w dostatecznym stopniu dowodzi potrzeby dokonania tymczasowej rewizji. [Potrzeba dalszego stosowania środków antydumpingowych może zostać poddana rewizji, jeśli jest to zasadne, z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego bądź — pod warunkiem upływu rozsądnego okresu czasu, lecz nie mniej niż jednego roku od czasu nałożenia środków ostatecznych — na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek w dostatecznym stopniu dowodzi potrzeby dokonania tymczasowej rewizji].

Rewizję tymczasową wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyrównania dumpingu i/lub szkody, która nie powinna występować nadal, ani powracać, jeżeli

środki zostały usunięte lub zmienione, albo że istniejące środki nie są lub nie są już wystarczające do zapobiegania dumpingowi powodującemu szkody. [Rewizję tymczasową wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne dla przeciwdziałania dumpingowi lub że nie jest prawdopodobne, by w razie zniesienia lub zmiany środków doszło do kontynuacji szkody lub jej powtórznego wystąpienia, albo że istniejące środki nie są lub już nie są wystarczające do zapobiegania dumpingowi powodującemu szkody].

Prowadząc dochodzenie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone wyniki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należycie udokumentowane dowody”.

4 Ustęp 5 powyższego artykułu stanowi:

„Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich rewizji prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4. Każdą taką rewizję [Rewizje te] przeprowadza się w trybie przyspieszonym [w możliwie najkrótszym terminie] i zwykle zamyka w ciągu 12 miesięcy od daty jej [ich] wszczęcia”.

5 Ustęp 6 tegoż artykułu brzmi następująco:

„Rewizje prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja, po konsultacji z komitetem doradczym. Zgodnie z gwarancjami przewidzianymi w rewizji [Gdy jest to zasadne w świetle przeprowadzonej rewizji] instytucja Wspólnoty odpowiedzialna za wprowadzenie środków uchyla je lub utrzymuje na podstawie ust. 2, albo uchyla, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4 [...]”.

6 Ustęp 8 powyższego artykułu stanowi:

„Bez względu na [przepisy] ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został usunięty lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego [swobodnego] obrotu w okresie sześciu miesięcy od daty odpowiedniego ustalenia kwoty ostatecznego cła przez właściwe organy lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o [decyzji o ostatecznym] pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

7 Niniejsze postępowanie jest efektem sporu, który powstał między skarżącą a Komisją i Radą w następstwie wejścia w życie rozporządzenia nr 2380/98.

8 W 1996 r. Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące torebek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 1996 C 132, str. 4). Ani

skarżąca, która dokonywała przywozu torebek skórzanych produkowanych przez Lucci Creation Ltd, spółkę z siedzibą w Hong Kongu, posiadającą zakłady produkcyjne w Chinach i produkującą torebki skórzane wytwarzane wyłącznie dla skarżącej we Wspólnocie, ani Lucci Creation nie wzięły udziału w dochodzeniu prowadzonym przez Komisję.

- 9 Rozporządzeniem (WE) nr 209/97 z dnia 3 lutego 1997 r. nakładającym tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych torebek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 33, str. 11), które weszło w życie w dniu 4 lutego 1997 r., Komisja nałożyła na ten przywóz tymczasowe cło antydumpingowe o maksymalnej wysokości 39,2%.

- 10 Rozporządzeniem Rady (WE) nr 1567/97 z dnia 1 sierpnia 1997 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i zakończenia postępowania w sprawie przywozu torebek z tworzyw sztucznych i materiałów włókienniczych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 208, str. 31), które weszło w życie w dniu 3 sierpnia 1997 r., Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w maksymalnej wysokości 38% na przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej. Ponieważ Lucci Creation nie brała udziału w postępowaniu, nie uzyskała ona indywidualnego traktowania i dokonywany przez skarżącą przywóz jej towarów do Wspólnoty był obciążony cłem antydumpingowym według stawki rezydualnej w wysokości 38%. Skarżąca nie zaskarżyła rozporządzenia nr 1567/97.

- 11 W dniu 13 września 1997 r., czyli w sześć tygodni po opublikowaniu rozporządzenia nr 1567/97, po tym jak znaczna ilość producentów i eksporterów z Chińskiej Republiki Ludowej skontaktowała się z Komisją w celu przedstawienia wniosków o indywidualne traktowanie, podczas gdy Komisja nie była już w stanie rozpatrzyć tych wniosków, ponieważ zostały przedstawione po terminie wyznaczonym dla pierwotnego dochodzenia w tej sprawie, Komisja opublikowała zawiadomienie wzywające producentów i eksporterów do przedstawienia okoliczności uzasadnia-

jących wszczęcie rewizji tymczasowej w zakresie środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 1567/97 (Dz.U. C 278, str. 4). Lucci Creation, odpowiedziała na to wezwanie jako producent i eksporter, przedstawiając informacje, których zażądała Komisja.

- 12 W dniu 13 grudnia 1997 r. Komisja opublikowała zawiadomienie (Dz.U. C 378, str. 8) o wszczęciu rewizji tymczasowej środków antydumpingowych ustanowionych rozporządzeniem nr 1567/97, podczas gdy po pierwsze wskazany w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego termin jednego roku rozpoczynający swój bieg z chwilą ustanowienia ostatecznego środka antydumpingowego — co w niniejszej sprawie nastąpiło poprzez przyjęcie w dniu 1 sierpnia 1997 r. rozporządzenia nr 1567/97 — po upływie którego importerzy i eksporterzy mogą zwrócić się do Komisji z popartym dowodami wnioskiem o przeprowadzenie rewizji tymczasowej, jeszcze nie upłynął, a po drugie żadna zmiana okoliczności nie mogła uzasadnić wszczęcia rewizji przez Komisję (wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie T-7/99 Medici Grimm przeciwko Radzie, Rec. str. II-2671, zwany dalej „wyrokiem Medici Grimm I”, pkt 83). Komisja wskazała jednakże w swym zawiadomieniu, iż zakres rewizji był ograniczony do kwestii indywidualnego traktowania producentów i eksporterów. Dochodzeniem objęto okres identyczny jak w przypadku postępowania, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 1567/97, to jest okres od 1 kwietnia 1995 r. do 31 marca 1996 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”).
- 13 Podczas nowego dochodzenia przywóz torebek, który nie podlegał indywidualnemu traktowaniu na mocy rozporządzenia nr 1567/97, był nadal przedmiotem rezydualnego cła antydumpingowego w wysokości 38%.
- 14 W toku tego samego dochodzenia skarżąca kilkakrotnie zwróciła się do Komisji na piśmie, podnosząc, że niezbędne jest nadanie mocy wstecznej rozporządzeniu, które miało zostać przyjęte w wyniku tego dochodzenia, w szczególności ze względu na fakt, że wykorzystane w jego toku dane dotyczą tego samego okresu, który był objęty pierwotnym dochodzeniem, zakończonym przyjęciem rozporządzenia nr 1567/97. Z tego powodu skarżąca zwracała się również wielokrotnie do Komisji o zwrot ceł

antydumpingowych uiszczonych przez nią od dnia 3 sierpnia 1997 r., daty wejścia w życie rozporządzenia 1567/97. Wyjaśniała ona również, że nie wniosowała o zwrot pobranego cła zgodnie z art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, gdyż spodziewała się, że nowe środki zostaną zastosowane z mocą wsteczną.

15 Jednakże w dniu 17 sierpnia 1998 r. skarżąca przedstawiła niemieckim władzom celnym na podstawie art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego pierwszy wniosek o zwrot kwoty 1 046 675,81 marek niemieckich (DEM), odpowiadającej wysokości ceł antydumpingowych uiszczonych przez nią do tej daty.

16 Tytułem odpowiedzi wstępnej Komisja poinformowała skarżącą w piśmie z dnia 14 września 1998 r., że piętnaście wpłat na łączną kwotę 406 755,77 DEM wydawało się zostać dokonanych przed okresem sześciu miesięcy poprzedzających złożenie pierwszego wniosku o zwrot, a zatem nie mogło zostać uwzględnionych na podstawie art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

17 W dokumencie w sprawie ostatecznego ujawnienia z dnia 27 sierpnia 1998 r. Komisja potwierdziła, że do skarżącej i Lucci Creation ma zastosowanie margines dumpingu w wysokości 0% i oddaliła wniosek skarżącej o zastosowanie z mocą wsteczną zmienionej stawki cła.

18 W dniu 3 listopada 1998 r. Rada przyjęła rozporządzenie nr 2380/98, z którego wynika, że w odniesieniu do przywozu przez skarżącą w okresie objętym dochodzeniem produktów Lucci Creation nie stwierdzono dumpingu i że w konsekwencji w stosunku do Lucci Creation ma zastosowanie indywidualny margines dumpingu w wysokości 0%. Jednakże Rada oddaliła wniosek o nadanie

mocy wstecznej, uzasadniając swe stanowisko po pierwsze tym, że środki ustanowione na skutek rewizji ze swej natury wywierają skutki na przyszłość, a po drugie okolicznością, że „nadanie mocy wstecznej bezzasadnie premiowałoby eksporterów objętych po niniejszym dochodzeniu cłom niższym od cła rezydualnego za ich brak współpracy w toku pierwotnego dochodzenia”.

- 19 W dniu 3 grudnia 1998 r. skarżąca przedstawiła niemieckim władzom celnym drugi wniosek o zwrot kwoty 409 777,34 DEM, odpowiadającej cłom antydumpingowym uiszczonym przez nią w okresie między dniem 18 sierpnia a 6 listopada 1998 r.

- 20 W dniu 12 stycznia 1999 r. skarżąca wniosła do Sądu skargę w sprawie, która doprowadziła do wydania wyroku Medici Grimm I.

- 21 W dniu 24 stycznia 2000 r. Komisja podjęła decyzję w sprawie dwóch wniosków o zwrot cła antydumpingowego przedstawionych tego dnia przez skarżącą. Decyzją tą uwzględniono wnioski o zwrot cła na łączną kwotę 1 049 697,38 DEM i oddalono wnioski o zwrot kwoty 406 755,77 DEM, ponieważ cła te zostały uiszczone w związku z operacjami dokonanymi w okresie poprzedzającym okres sześciu miesięcy przed złożeniem wniosku o zwrot.

- 22 Około dnia 30 marca 2000 r. niemieckie władze celne dokonały pierwszego zwrotu ceł antydumpingowych na rzecz skarżącej, w wysokości 682 385,46 DEM. Kwota ta odpowiadała kwocie zatwierdzonej przez Komisję decyzją z dnia 24 stycznia 2000 r., pomniejszonej o kwoty potrącone przez władze niemieckie w następstwie kontroli rejestrów przywozowych skarżącej.

- 23 Około dnia 2 czerwca 2000 r. niemieckie władze celne dokonały dodatkowego zwrotu w wysokości 229 502,16 DEM, w związku z ponowną oceną ceł antydumpingowych za okres od dnia 17 lutego do 5 listopada 1998 r. Jednakże zwrot miał charakter tymczasowy, ponieważ uzależniony był od przeprowadzenia rewizji decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2000 r., przewidzianej w jej pkt 4. W dniu 6 czerwca 2000 r. skarżąca przedstawiła trzeci wniosek o zwrot, wskazując tę kwotę.
- 24 W dniu 29 czerwca 2000 r. Sąd wydał wyrok w sprawie *Medici Grimm I*. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność art. 2 rozporządzenia nr 2380/98, jako że Rada nie uwzględniła, w odniesieniu do dokonywanego przez skarżącą przywozu towarów *Lucci Creation*, wszystkich konsekwencji ustaleń dokonanych w toku dochodzenia przeprowadzonego w ramach rewizji.
- 25 Po ustaleniu, że nie powstały nowe okoliczności uzasadniające wszczęcie rewizji przez Komisję, Sąd stwierdził, że Komisja postanowiła objąć dochodzeniem ten sam okres, który był podstawą nałożenia ostatecznych ceł rozporządzeniem nr 1567/97. Sąd wywiódł z tego wniosek, że Rada nie dokonała rewizji obowiązujących środków antydumpingowych, lecz w istocie otworzyła na nowo pierwotne postępowanie. W konsekwencji instytucje nie mogły powołać się na założenia i cele rewizji, by oddalić wniosek skarżącej o nadanie mocy wstecznej przyznanej jej na mocy rozporządzenia nr 2380/98 stawki indywidualnej w wysokości 0%.
- 26 Tak więc Sąd orzekł, że ponieważ instytucje wspólnotowe stwierdziły w ramach dochodzenia rewizyjnego, iż brak było jednego z elementów, w oparciu o które nałożono ostateczne cło antydumpingowe, nie można już było uznać, że w chwili przyjęcia rozporządzenia nr 1567/97 spełnione były wszystkie przesłanki przewidziane w art. 1 rozporządzenia podstawowego i że niezbędne było zastosowanie środków obrony handlowej przed przywozem do Wspólnoty towarów *Lucci Creation*. Ponieważ instytucje stwierdziły, że *Lucci Creation* nie dopuściła się praktyk dumpingowych w okresie objętym dochodzeniem, powinny były nadać temu stwierdzeniu moc wsteczną.

27 Sąd stwierdził zatem częściową nieważność rozporządzenia nr 2380/98, w zakresie w jakim Rada nie nadała mocy wstecznej zmianie stawki cła antydumpingowego nałożonego na dokonywany przez skarżącą przywóz towarów Lucci Creation. Jednakże Sąd utrzymał to rozporządzenie w mocy do czasu podjęcia przez instytucje środków zmierzających do wykonania tego wyroku.

28 Od wyroku tego nie wniesiono odwołania.

29 W dniu 22 stycznia 2001 r. w następstwie przedstawienia przez Komisję projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie nr 1567/97 Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 133/2001 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1567/97 w zakresie daty zastosowania pewnych środków antydumpingowych do przywozu torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 23, str. 9) w celu zastosowania się do wyroku Medici Grimm I.

30 Artykuł 1 rozporządzenia nr 133/2001 dodaje do art. 3 rozporządzenia nr 1567/97 akapit w następującym brzmieniu:

„W odniesieniu do torebek skórzanych wytwarzanych przez Lucci Creation Ltd i przywożonych przez Medici Grimm KG [...] zerowa stawka celna ma zastosowanie od dnia 3 sierpnia 1997 r.”.

31 Rozporządzenie to weszło w życie w dniu 26 stycznia 2001 r.

- 32 Około dnia 9 lutego 2001 r. po przyjęciu rozporządzenia nr 133/2001 niemieckie władze celne dokonały dwóch dodatkowych zwrotów cła w wysokości 16 068,60 DEM i 120 369,64 DEM odpowiadających płatnościom pobranym w konsekwencji ponownej oceny ceł antidumpingowych należnych od skarżącej za okres poprzedzający 17 lutego 1998 r.
- 33 Około 19 lutego 2001 r. niemieckie władze celne dokonały ostatniego zwrotu cła w wysokości 425 115,90 DEM.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 34 W dniu 31 października 2003 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.
- 35 W dniu 16 lutego 2004 r. Komisja zwróciła się do Sądu o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 6 maja 2004 r. prezes czwartej izby Sądu uznał interwencję za dopuszczalną.
- 36 Pismem z dnia 18 czerwca 2004 r. Komisja poinformowała Sąd, że rezygnuje z przedstawienia na piśmie swych uwag, lecz weźmie udział w procedurze ustnej.
- 37 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej.

38 Na rozprawie w dniu 14 września 2005 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

39 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;

- stwierdzenie, że na podstawie art. 288 akapit drugi WE, Rada ponosi odpowiedzialność za poniesione przez skarżącą szkody i zasądzenie od Rady odszkodowania z odsetkami w łącznej wysokości 168 315 EUR lub w innej wysokości, którą Sąd uzna za właściwą;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

40 Rada wnosi do Sądu o:

- odrzucenie lub, ewentualnie, oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

41 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

- 42 Nie wnosząc formalnego zarzutu niedopuszczalności w odrębnym piśmie w trybie art. 114 regulaminu Sądu, Rada twierdzi jednakże, że skarga jest niedopuszczalna. Zdaniem Rady skarga z dwóch powodów nie spełnia wymogów art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu.
- 43 Po pierwsze skarżąca nie wskazała w wystarczająco precyzyjny sposób aktu lub postępowania Wspólnoty, które wyrządziły jej szkodę, powołując się kolejno na rozporządzenie nr 2380/98, zaniechanie Rady, „bezprawne działania Rady w toku przyjmowania” rozporządzenia nr 2380/98 lub „utrzymanie” ceł antydumpingowych. W każdym razie nie wskazała ona w żadnym z tych przypadków powodu, dla którego stanowiłyby one wystarczająco istotne naruszenie przepisu prawa mającego na celu jej ochronę, ani powodu, dla którego wyrządziły jej szkodę.
- 44 Po drugie skarżąca nie wyjaśniła w wystarczający sposób, jaki przepis bądź przepisy prawa zostały naruszone przez Radę. Skarżąca oparła się jednocześnie „na art. 1, 15, art. 11 ust. 3, art. 7 ust. 1, art. 9 ust. 4 [rozporządzenia podstawowego] i w sposób ogólny na »ochronie przyznanej rozporządzeniem podstawowym«. Również w tym wypadku skarżąca nie wyjaśniła w odniesieniu do żadnego z tych przepisów ani w jaki sposób Rada dopuściła się naruszenia, ani w jaki sposób chroniły one jej interesy.
- 45 Skarżąca twierdzi, że jej skarga jest dopuszczalna. Po pierwsze to przyjęcie rozporządzenia nr 2380/98, a konkretnie odmówienie przez Radę wyciągnięcia wszystkich konsekwencji z ustaleń dochodzenia rewizyjnego, wyrządziły szkodę. Po

drugie naruszony przepis prawa wspólnotowego został należycie wskazany. Chodzi o art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, gdyż inne przepisy rozporządzenia podstawowego wskazane w skardze (art. 7 ust. 1, art. 9 ust. 4 oraz art. 11 ust. 5) wspomniano wyłącznie z tego powodu, że zdaniem skarżącej są one ściśle związane z podstawową zasadą zawartą w art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

- 46 Dodaje ona, że podniesione przez Radę żądanie stwierdzenia niedopuszczalności powinno zostać odrzucone na podstawie art. 46 § 1 lit. c) regulaminu, ponieważ Rada nie przedstawiła formalnego zarzutu niedopuszczalności, z czym nie zgadza się Rada podnosząc, że jej żądanie odrzucenia skargi jest wystarczające.

Ocena Sądu

- 47 Na wstępie należy zauważyć, że niniejsza skarga jest formalnie skierowana przeciwko Radzie, a nie przeciwko Wspólnocie. Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecnictwem okoliczność skierowania przeciwko samej instytucji skargi mającej na celu ustalenie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 akapit drugi WE ze względu na szkodę wyrządzoną przez instytucję Wspólnoty nie może prowadzić do niedopuszczalności skargi. Skargę taką należy uznać za skierowaną przeciwko Wspólnocie reprezentowanej przez tę instytucję (wyrok Trybunału z dnia 9 listopada 1989 r. w sprawie 353/88 Briantex i Di Domenico przeciwko EWG i Komisji, Rec. str. 3623, pkt 7, oraz wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2002 r. w sprawie T-209/00 Lamberts przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rec. str. II-2203, pkt 48).
- 48 Jeśli chodzi o dopuszczalność podniesionego przez Radę żądania stwierdzenia niedopuszczalności, to choć art. 46 § 1 lit. c) regulaminu stanowi, że odpowiedź na skargę powinna zawierać żądania strony pozwanej, przepis ten nie czyni

rozdzielenia między żądaniami w przedmiocie dopuszczalności a żądaniami w przedmiocie zasadności skargi. Przepis ten nie wymaga również, by strona pozwana, poza argumentami przedstawionymi w głównej części swej odpowiedzi na skargę, wskazała w swych żądaniach powody, dla których Sąd powinien uwzględnić lub odrzucić czy oddalić skargę.

49 W niniejszej sprawie Rada wyraźnie wskazała w głównej części swej odpowiedzi na skargę, że uważa, iż skarga powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna a w zawartych w tej odpowiedzi żądaniach wniosła do Sądu o odrzucenie skargi. Zatem argument skarżącej dotyczący niedopuszczalności podniesionego przez Radę żądania stwierdzenia niedopuszczalności musi zostać oddalony (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie T-145/98 ADT Projekt przeciwko Komisji, Rec. str. II-387, pkt 67 i 69). W każdym razie podniesiona przez Radę niedopuszczalność należy do bezwzględnych przeszkód procesowych i może zostać zbadana z urzędu.

50 Należy zatem zbadać podniesione przez Radę żądanie stwierdzenia niedopuszczalności.

51 W świetle art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, mającego zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu każda skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu, żądania oraz zwięzłe przedstawienie przywołanych zarzutów. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, były przedstawione choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, w samej treści skargi (wyroki Sądu z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie T-195/95 Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. II-679, pkt 20, oraz z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-315, pkt 64).

- 52 W celu zadośćuczynienia tym wymogom, skarga o naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję wspólnotową musi zawierać elementy pozwalające na identyfikację postępowania, które skarżący zarzuca instytucji, powodów dla których uznał on, że istnieje związek przyczynowy między tym postępowaniem a szkodą, którą, jak twierdzi, poniósł, jak również charakteru i zakresu szkody (wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1990 r. w sprawie T-64/89 Automec przeciwko Komisji, Rec. str. II-367, pkt 73 oraz ww. wyrok w sprawie Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, pkt 65).
- 53 W niniejszej sprawie sporne jest wyłącznie wskazanie postępowania zarzucanego Radzie.
- 54 Co się tyczy środka przyjętego przez Radę, który wyrządził szkodę, z akt sprawy, a w szczególności z wyjaśnień przedstawionych w skardze jasno wynika, że chodzi o przyjęcie rozporządzenia nr 2380/98, a konkretniej o fakt odmowy uwzględnienia przez Radę w tym rozporządzeniu wszystkich ustaleń dochodzenia leżącego u podstaw jego przyjęcia. W konsekwencji podniesione przez Radę żądanie stwierdzenia niedopuszczalności, oparte na braku wskazania aktu, który spowodował szkodę, musi zostać oddalone.
- 55 Co się tyczy wskazania naruszonego przepisu prawa, jest prawdą, że skarga wskazuje nie tylko art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, lecz również jego art. 7 ust. 1, art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 5, i wyjaśnia, że „przepisy te mają na celu ochronę jednostek przed arbitralnym i nieuzasadnionym nałożeniem ceł antidumpingowych, gdy te trzy podstawowe przesłanki nie zostały spełnione”. Jednakże skarżąca wyjaśniła w swej replice, że podniosła wyłącznie naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i że pozostałe przepisy tego rozporządzenia zostały powołane wyłącznie dla ilustracji podstawowej zasady wyrażonej w tym przepisie. W świetle tej okoliczności i uwzględniając z jednej strony, że naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zostało podniesione przez skarżącą w jej skardze, a z drugiej strony, że jak przyznano, skarżąca precyzuje swój wniosek w replice (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 224), podniesione przez Radę żądanie stwierdzenia niedopuszczalności, oparte na braku wskazania przepisu prawa, który został naruszony przez Radę, musi również zostać oddalone.

56 Z akt sprawy wynika ponadto, że Rada była w stanie przygotować swą obronę, zarówno jeśli chodzi o zarzucane jej bezprawne postępowanie, jak i przepisy prawa, które miały zostać naruszone.

57 Wobec powyższego skarga jest dopuszczalna.

Co do istoty sprawy

58 Na wstępie Sąd stwierdza, że niniejsza skarga jest skargą o odszkodowanie wniesioną na podstawie art. 288 akapit drugi WE w związku art. 235 WE.

59 Z utrwalonego orzecznictwa w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 akapit drugi WE wynika, że powstanie tej odpowiedzialności jest uzależnione od łącznego wystąpienia następujących przesłanek: bezprawności zarzucanego instytucjom postępowania, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym postępowaniem a podnoszoną szkodą (wyrok Trybunału z dnia 29 września 1982 r. w sprawie 26/81 Oleifici Mediterranei przeciwko EWG, Rec. str. 3057, pkt 16, oraz wyrok Sądu dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-283/02 EnBW Kernkraft przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-913, pkt 84).

60 Jeżeli jedna z tych przesłanek nie jest spełniona, skarga musi zostać oddalona w całości bez konieczności badania pozostałych przesłanek powstania podnoszonej odpowiedzialności pozaumownej (ww. wyrok w sprawie EnBW Kernkraft przeciwko Komisji, pkt 85).

- 61 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że zarzucana Radzie przez skarżącą bezprawność postępowania polegającego na przyjęciu rozporządzenia nr 2380/98 bez nadania mocy wstecznej zmianie stawki cła antydumpingowego nałożonego na dokonywany przez skarżącą przywóz towarów Lucci Creation została stwierdzona w wyroku Medici Grimm I i że w pkt 87 tego wyroku stwierdzono również, że doszło do naruszenia art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- 62 Jednakże okoliczność ta nie jest wystarczająca, by uznać że pierwsza przesłanka powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty, w postaci zarzucanej instytucji bezprawności postępowania, została spełniona. Orzecznictwo wymaga bowiem w odniesieniu do tej przesłanki, by wykazano wystarczająco istotne naruszenie przepisu prawa przyznającego uprawnienia podmiotom prywatnym (wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 42).
- 63 Ponieważ dwie przesłanki dotyczące charakteru przywołanego przepisu prawa i powagi naruszenia powinny wystąpić łącznie, w okolicznościach niniejszej sprawy należy na wstępie ustalić czy zachowanie Rady stanowi wystarczająco istotne naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

Argumenty stron

- 64 Skarżąca podnosi, że decydującym kryterium przy ustalaniu, czy doszło do wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, jest kryterium oczywistego i poważnego przekroczenia przez instytucję wspólnotową granic przysługującego jej swobodnego uznania. Jeżeli dana instytucja wspólnotowa dysponuje jedynie znacznie ograniczonym zakresem swobody uznania bądź nie posiada takiej swobody, zwykle naruszenie prawa wspólnotowego może być wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia.

- 65 W niniejszej sprawie Rada mogła wyłącznie wyciągnąć wnioski ze swych ustaleń i nadać przyjętym środkom moc wsteczną, bez korzystania ze swobodnego uznania. Sąd wypowiedział się już w tej kwestii w pkt 85 i 86 wyroku Medici Grimm I. Tak więc w wyroku Medici Grimm I stwierdzono, że Rada nie dysponowała uprawnieniami dyskrecjonalnymi w celu podjęcia decyzji, czy wyciągnąć wszystkie konsekwencje z rewizji, czy też nie, a zatem zwykłe naruszenie prawa wspólnotowego jest wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia.
- 66 Trzy dodatkowe elementy ilustrują okoliczność, że Rada dysponowała ograniczoną swobodą uznania bądź też nie dysponowała nią wcale przy przyjmowaniu rozporządzenia nr 2380/98. Po pierwsze rozporządzenie to miało ograniczony zasięg i zakres zastosowania. Po drugie z przeprowadzoną rewizją nie wiązał się wybór kierunków polityki gospodarczej przez instytucje, a zatem swoboda uznania poza badaniem cen wywozowych eksporterów chińskich biorących udział w dochodzeniu była ograniczona bądź żadna. Przeciwnie, objęcie dochodzeniem okresu określonego pierwotnie przy przyjmowaniu rozporządzenia nr 1567/97 upodobniło tę operację do postępowania administracyjnego poprzez wyłączenie zwykłych wyborów w zakresie polityki stanowiących element zwykłej rewizji. Po trzecie rozporządzenie nr 2380/98 ogranicza się do wyciągnięcia wniosków z analizy informacji przedstawionych Komisji przez skarżącą i Lucci Creation w ramach prowadzonego przez Komisję dochodzenia.
- 67 Tytułem ewentualnym skarżąca dodaje, że Rada w każdym razie przekroczyła w sposób oczywisty i poważny granice przysługującego jej swobodnego uznania. Oczywisty jest brak poszanowania ochrony przyznanej przez rozporządzenie podstawowe, gdyż Rada nie uwzględniła konsekwencji ustaleń poczynionych w ramach dochodzenia, twierdząc — w celu uniknięcia tych konsekwencji — że przeprowadziła rewizję w trybie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy w istocie przeprowadzone postępowanie było otwarciem na nowo pierwotnego dochodzenia.
- 68 Skutki naruszenia ochrony przewidzianej w rozporządzeniu podstawowym zostały pogłębione przez trzy czynniki. Po pierwsze skarżąca zwróciła uwagę Rady na

okoliczność, że odmowa nadania mocy wstecznej ustaleniom rozporządzenia nr 2380/98 był niezgodna z logiką rozporządzenia podstawowego. Po drugie konsekwencje tej odmowy dla skarżącej były przewidywalne, a mimo to zostały pominięte przez Radę jako pozbawione znaczenia. Po trzecie decyzja o ponownym zastosowaniu okresu objętego pierwotnym dochodzeniem powinna była zwrócić uwagę Rady na szczególny charakter postępowania i powinno było stać się dla niej oczywiste, że rozporządzenie nr 2380/98 zostanie przyjęte w celu stawienia czoła szczególnym okolicznościom, które można postrzegać jako prowadzące do szczególnych konsekwencji.

69 Ponadto argumenty przedstawione przez Radę na uzasadnienie jej odmowy zastosowania się do ustaleń rewizji stanowią nadużycie władzy.

70 W każdym razie w świetle okoliczności sprawy postępowanie Rady stanowi wystarczająco istotne naruszenie prawa wspólnotowego, ponieważ Rada wiedziała, że informacje dotyczące okresu objętego pierwotnym dochodzeniem nie były wcześniej nigdy wykorzystane do przeprowadzenia dochodzenia rewizyjnego, podczas gdy retroaktywne środki antydumpingowe były ustanawiane w przeszłości, a trudności, na które napotkała Rada, pozostają bez znaczenia dla oceny legalności jej działań.

71 Rada odpowiada, że nawet gdyby Sąd stwierdził, że Rada naruszyła przepis prawa chroniący skarżącą, to naruszenie to nie było wystarczająco istotne. Oceny, czy naruszenie prawa wspólnotowego jest wystarczająco istotne, dokonuje się uwzględniając w szczególności złożoność regulowanej sytuacji, trudności w stosowaniu lub wykładni przepisów prawa, a zwłaszcza granice swobodnego uznania przysługującego autorowi rozpatrywanego aktu. Ponadto decydującym kryterium przy ustalaniu, czy doszło do wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, jest kryterium oczywistego i poważnego przekroczenia przez instytucję wspólnotową

granic jej swobodnego uznania. Jeżeli dana instytucja wspólnotowa dysponuje jedynie znacznie ograniczoną swobodą uznania bądź nie ma takiej swobody, zwykle naruszenie prawa wspólnotowego może być wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia.

72 W niniejszej sprawie Rada jest zdania, że w kwestii wstecznej mocy rozporządzenia nr 2380/98 dysponowała swobodą uznania.

73 Rada podkreśla po pierwsze, że swe stanowisko w kwestii mocy wstecznej rozporządzenia nr 2380/98 zajęła na koniec procesu, któremu początek dało wszczęcie dochodzenia rewizyjnego na wniosek państw członkowskich, a po drugie, że wskutek przyjęcia tego rozporządzenia skarżąca znalazła się w korzystniejszej sytuacji niż gdyby dochodzenie nie zostało wszczęte. Wszczęcie dochodzenia rewizyjnego było zatem aktem całkowicie dyskrecyjnym, który pozwolił skarżącej na skorzystanie z indywidualnej stawki, o zastosowanie której skarżąca nie mogłaby wystąpić w razie braku wszczęcia tego dochodzenia. Okoliczność, że ustalając indywidualną stawkę cła instytucje nie zastosowały dalej idących środków w celu poprawy sytuacji skarżącej, nie może być uważana za naruszenie wystarczająco istotne, by prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 akapit drugi WE.

74 Tytułem ewentualnym Rada przedstawia trzy dodatkowe argumenty. Po pierwsze decyzja w przedmiocie mocy wstecznej rozporządzenia nr 2380/98 zawierała elementy ocenne w zakresie ustalenia, czy okoliczności dochodzenia rewizyjnego pozwalały lub uzasadniały odstępstwo od reguły ogólnej, w świetle której środki ustanowione po przeprowadzeniu dochodzenia rewizyjnego wywierają wyłącznie skutki na przyszłość. Po drugie wyniki dochodzenia nie zostały umyślnie pominięte przez Radę. Rozważała ona, czy możliwe było nadanie mocy wstecznej rozporządzeniu nr 2380/98, zdając sobie sprawę, że ponowne wykorzystanie pierwotnych danych w ramach rewizji jest bezprecedensowe i że jest oczywiste, iż ustalenia nie dotyczą późniejszego okresu. Stwierdziła ona jednakże, że takie rozwiązanie jest niemożliwe w świetle przepisów mających zastosowanie do rewizji i wobec braku

podobnego precedensu. Nie mogła ona przewidzieć, że Sąd nie zgodzi się z jej stanowiskiem. Wobec szczególnego charakteru sprawy ryzyko popełnienia błędu było większe. Ponadto odmawiając mocy wstecznej Rada starała się po prostu zastosować rozporządzenie podstawowe do sytuacji, dla której rozporządzenie to nie przewidywało rozwiązania, w sposób niedyskryminacyjny. Zastosowanie normy prawnej poprzez analogię nasuwało poważne wątpliwości. Po trzecie okoliczność, że skarżąca zwróciła uwagę instytucji na konsekwencje braku mocy wstecznej rozporządzenia nr 2380/98, jest bez znaczenia, w szczególności wobec okoliczności, że instytucjom znany był ten argument, lecz doszły do innych wniosków.

- 75 Nie doszło również do nadużycia władzy, gdyż odmowa nadania mocy wstecznej wynikała z charakteru środków przyjętych wskutek rewizji, które to środki wywierają wyłącznie skutki na przyszłość, a ponadto rozporządzenie nr 2380/98 nie zostało przyjęte wyłącznie lub głównie w celach innych niż wskazane.
- 76 W niniejszej sprawie postępowanie Rady stanowi zatem „błędne, lecz usprawiedliwione ujęcie nierozwiązanego problemu prawnego”, które nie prowadzi do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 akapit drugi WE.
- 77 W czasie rozprawy Komisja podniosła, że w niniejszej sprawie Rada, ustanawiając rozporządzenie nr 2380/98, dokonała po prostu dobrowolnej korekty zbyt ścisłego i surowego stosowania rozporządzenia nr 1567/97, by pomóc stronom takim jak skarżąca. Ponieważ rozporządzenie podstawowe nie przewidywało żadnej regulacji w zakresie otwarcia postępowania na nowo, wszczęto rewizję na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Ponadto orzecznictwo przyznaje instytucjom szerokie uprawnienia dyskrejonalne, gdy chodzi o wybór okresu objętego dochodzeniem. Instytucje były zatem przekonane, że przeprowadzają po prostu rewizję obowiązujących środków antydumpingowych. Dopiero wyrok Medici Grimm I wyjaśnił, że przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące rewizji nie

miały zastosowania w niniejszej sprawie. Wobec nowych i wyjątkowych okoliczności nie można dojść do wniosku, że działając w ten sposób Rada w sposób oczywisty i poważny naruszyła granice swych uprawnień dyskrecjonalnych. Brak jest zatem w niniejszej sprawie naruszenia prawa wspólnotowego wystarczająco istotnego, by doszło do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.

Ocena Sądu

- 78 Zarzucana w niniejszej sprawie bezprawność postępowania polega zasadniczo na tym, że nie nadając mocy wstecznej zmianom stawki cła antydumpingowego nałożonego na przywóz nim objęty, Rada nie wyciągnęła w rozporządzeniu nr 2380/98 wszystkich konsekwencji z ustaleń dokonanych w ramach dochodzenia rewizyjnego dotyczącego przywozu przez skarżącą towarów Lucci Creation.
- 79 Jak przypomina skarżąca, w świetle utrwalonego orzecznictwa decydującym kryterium dla stwierdzenia, że naruszenie prawa wspólnotowego jest wystarczająco istotne, jest oczywiste i poważne naruszenie przez instytucję wspólnotową granic przysługującego jej swobodnego uznania. Jeżeli dana instytucja wspólnotowa dysponuje jedynie znacznie ograniczoną swobodą uznania bądź nie ma takiej swobody, zwykle naruszenie prawa wspólnotowego może być wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia (ww. wyrok w sprawie Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, pkt 41–44, i ww. wyrok w sprawie EnBW Kernkraft przeciwko Komisji, pkt 87). W szczególności stwierdzenie nieprawidłowości, której w analogicznych okolicznościach nie dopuściłyby się uważne i staranne władze administracyjne, pozwala dojść do wniosku, że postępowanie instytucji jest bezprawne i prowadzi do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 WE (wyrok Sądu w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 Comafrika i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-1975, pkt 134).

- 80 W tym zakresie wspólnotowy reżim odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty uwzględnia również złożoność regulowanych problemów i trudności w stosowaniu lub dokonywaniu wykładni przepisów prawa (wyrok Trybunału z dnia 5 marca 1996 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du pêcheur i Factortame, Rec. str. I-1029, pkt 43, i z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie C-312/00 P Komisja przeciwko Camar i Tico, Rec. str. I-11355, pkt 52).
- 81 Ponadto ochrona wynikających z prawa wspólnotowego uprawnień podmiotów prywatnych nie może być odmienna w zależności od tego, czy władze, które wyrządziły szkodę, są władzami krajowymi czy wspólnotowymi (ww. wyrok w sprawie Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, pkt 41). Należy zatem przyznać, że jak w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności państw członkowskich za naruszenie prawa wspólnotowego w celu ustalenia, czy naruszenie prawa wspólnotowego, którego dopuściła się instytucja wspólnotowa, stanowi wystarczająco istotne naruszenie, sąd wspólnotowy, któremu przedstawiono skargę o odszkodowanie, musi uwzględnić wszystkie okoliczności przedstawionego mu sporu, wśród których znajduje się w szczególności stopień jasności i precyzji naruszonego przepisu oraz umyślny bądź nieusprawiedliwiony charakter ewentualnego naruszenia prawa (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-424/97 Haim, Rec. str. I-5123, pkt 43, i z dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie C-63/01 Evans, Rec. str. I-14447, pkt 86).
- 82 W niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności ustalić, czy przyjmując rozporządzenie nr 2380/98 Rada dysponowała swobodą uznania w przedmiocie kwestii mocy wstecznej zmiany stawki cła antydumpingowego nałożonego na przywóz towarów Lucci Creation.
- 83 Sąd orzekł w pkt 87 wyroku Medici Grimm I, że ponieważ instytucje wspólnotowe stwierdziły w ramach dochodzenia rewizyjnego, iż brakowało jednego z podstawowych elementów, na podstawie których zostały nałożone cła antydumpingowe, nie można było dojść do wniosku, że w chwili przyjmowania rozporządzenia nr 1567/97 spełnione były przesłanki przewidziane w art. 1 rozporządzenia podstawowego i że niezbędne było zastosowanie środków obrony handlowej w stosunku do wywozu dokonywanego do Wspólnoty przez Lucci

Creation. W tych okolicznościach instytucje były zobowiązane wyciągnąć wszystkie konsekwencje z przyjętego wyboru okresu objętego dochodzeniem i z chwilą gdy stwierdziły, że Lucci Creation nie dopuściła się praktyk dumpingowych w tym okresie, powinny były nadać moc wsteczną konsekwencjom tego stwierdzenia.

84 Wynika z tego, że z chwilą stwierdzenia przez Radę, iż Lucci Creation nie dopuściła się w okresie objętym dochodzeniem praktyk dumpingowych, Rada nie miała prawa nałożenia cła antydumpingowego na przywóz tych towarów przez skarżącą. Nie dysponowała ona zatem z prawnego punktu widzenia żadnym marginesem swobodnego uznania i była zobowiązana do nadania mocy wstecznej zmianom stawki tego cła.

85 Przeciwny argument Rady dotyczący okoliczności, że środki ustanowione w następstwie dochodzenia rewizyjnego wywierają skutki na przyszłość, nie może zostać uwzględniony. Sąd orzekł bowiem w wyroku *Medici Grimm I*, że wobec okoliczności, iż okres objęty dochodzeniem dla celów poprzedzającej przyjęcie rozporządzenia nr 2380/98 rewizji był taki sam jak w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 1567/97, nie była to rewizja, lecz otwarcie pierwotnego dochodzenia na nowo.

86 Poza tym okoliczność, że wszczęcie dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 2380/98, mogło być gestem politycznym, objętym uprawnieniami dyskrejonalnymi Rady, pozbawiona jest znaczenia nawet gdyby została dowiedziona, ponieważ wybór ten nie mógł mieć żadnego wpływu na zobowiązania ciążące na Radzie na mocy rozporządzenia podstawowego.

87 Jednakże brak swobody uznania Rady w zakresie wstecznej mocy rozporządzenia nr 2380/98 nie jest wystarczający, by stwierdzić, iż w niniejszej sprawie doszło do wystarczająco istotnego naruszenia art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, by

doprowadzić do powstania odpowiedzialności Wspólnoty. Należy bowiem jeszcze uwzględnić złożoność wymagającego uregulowania problemu, trudności w stosowaniu lub wykładni przepisów prawa, stopień jasności i precyzji naruszonego przepisu oraz umyślny lub nieusprawiedliwiony charakter naruszenia prawa, którego się dopuszczono.

- 88 W niniejszej sprawie Rada zasadniczo podnosi, że dopuściła się usprawiedliwionego błędu, jako że okoliczności sprawy były bezprecedensowe, a podejmując decyzję o nienadaniu mocy wstecznej rozporządzeniu nr 2380/98 działała w dobrej wierze.
- 89 Należy w tym zakresie w pierwszej kolejności wskazać, że zarówno z rozporządzenia nr 2380/98, jak i całości postępowania poprzedzającego jego przyjęcie wynika, że instytucje uważały, że wszczęły rewizję, a nie że otwały pierwotne postępowanie na nowo. Dopiero od wyroku Medici Grimm I sytuacja prawna została wyjaśniona, a postępowanie prowadzone przez instytucje przekwalifikowane.
- 90 Po drugie, z zasad mających zastosowanie do rewizji, a w szczególności z art. 11 ust. 6 rozporządzenia podstawowego wynika, że środki ustanowione w wyniku rewizji wywierają skutki na przyszłość, gdyż ewentualna moc wsteczna pewnych rozporządzeń rewizyjnych jest dopuszczalna wyłącznie przy spełnieniu pewnych enumeratywnie wyliczonych przesłanek, które nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Ponadto brak było podobnych przypadków w przeszłości.
- 91 Po trzecie, motyw 19 akapit drugi rozporządzenia nr 2380/98 jasno wskazuje, że Radzie znane były argumenty w zakresie jego mocy wstecznej, przedstawione przez skarżącą przed przyjęciem rozporządzenia nr 2380/98, lecz po ich rozpatrzeniu doszła do odmiennych wniosków.

- 92 Po czwarte, nawet jeśli przyjęcie rozporządzenia nr 2380/98 nie wiązało się z wyborem kierunków polityki gospodarczej, dotyczyło jednakże skomplikowanej kwestii prawnej, w zakresie której brak było wcześniejszych orzeczeń sądowych i która została rozstrzygnięta, gdy Sąd w wyroku *Medici Grimm I* orzekł w przedmiocie legalności tego rozporządzenia.
- 93 Po piąte, nie wykazano również, że Rada dopuściła się nadużycia władzy. Zgodnie z orzecznictwem akt instytucji wspólnotowej jest dotknięty taką bezprawnością, jedynie gdy został przyjęty wyłącznie lub głównie w celu innym niż w nim wskazany (wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 1997 r. w sprawie *C-285/94 Włochy przeciwko Komisji*, Rec. str. I-3519, pkt 52, oraz wyrok Sądu z dnia 20 marca 2001 r. w sprawie *T-52/99 T. Port przeciwko Komisji*, Rec. str. II-981, pkt 53), a nadużycie władzy może zostać stwierdzone wyłącznie na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych dowodów (wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawach połączonych *T-551/93, od T-231/94 do T-234/94 Industrias Pesqueras Campos i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-247, pkt 168, i ww. wyrok w sprawie *T. Port przeciwko Komisji*, pkt 53).
- 94 W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała, by Rada odmówiła nadania rozporządzeniu nr 2380/98 mocy wstecznej wyłącznie lub głównie w celu innym niż w nim wskazany.
- 95 Przeciwnie, Rada odmówiła nadania rozporządzeniu nr 2380/98 mocy wstecznej nie wyłącznie lub głównie w celu ukarania importerów, którzy nie wzięli udziału w pierwotnym dochodzeniu i pozbawienia ich możliwości uzyskania zwrotu cła antydumpingowego, lecz ponieważ w okolicznościach faktycznych i przy stanie prawnym takim jak zasadnie postrzegane w tamtym okresie Rada uznała, że wszczęte zostało dochodzenie rewizyjne oraz że zastosowane w jego wyniku środki mogły mieć wyłącznie skutki na przyszłość. Uzasadnienie w motywie 8 rozporządzenia nr 2380/98 zastosowania okresu objętego pierwotnym dochodzeniem względami szybkości i określenie tego rozporządzenia jako „wyjątkowe” wskazuje ponadto, że instytucje były przekonane, że dokonują rewizji.

- 96 Ponadto przedstawione przez Radę uzasadnienie odmowy nadania rozporządzeniu nr 2380/98 mocy wstecznej, które przypomniano w pkt 18 powyżej, nie ma znaczenia dla celów badania ewentualnego wystąpienia nadużycia władzy. Nawet jeśli uzasadnienie to jest bezsprzecznie niezręczne, ma ono drugorzędne znaczenie wobec głównego uzasadnienia, które przedstawiono — wystarczającego samo w sobie — w świetle którego rewizja, w ramach której Rada według swego przekonania działała, ze swej natury wywołuje skutki na przyszłość.
- 97 Zatem sprzecznie z tym co twierdzi skarżąca, w świetle tych okoliczności i z braku przeciwnych dowodów nie można stwierdzić, że Rada dopuściła się nadużycia władzy lub umyślnie naruszyła art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- 98 W tych okolicznościach nie wydaje się, by Rada naruszyła art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w sposób wystarczająco istotny, by doprowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty. Argumenty skarżącej muszą zostać zatem oddalone bez potrzeby dokonania oceny, czy przepis ten ma na celu nadanie uprawnień podmiotom prywatnym.
- 99 Zatem ponieważ przesłanka powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty związana z rozpatrywanym postępowaniem instytucji nie została w niniejszej sprawie spełniona, skargę należy oddalić bez potrzeby badania pozostałych przesłanek powstania tej odpowiedzialności.

W przedmiocie kosztów

- 100 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania, zgodnie z żądaniem strony pozwanej.

¹⁰¹ Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają koszty własne.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.**
- 3) **Komisja pokrywa własne koszty.**

Legal

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 26 stycznia 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

H. Legal